

Austrálii s úsměvem aneb

AHOJ KLOKANI

Malá recenze Cestopisů

Tomáš Vladislav Novák

Spokojeně rozděláváme oheň, láhev vína a konzervu. Po večeri provádíme revizi.

Začínám: „Tak já mám štípance, uraženej palec a zalepenej ukazováček.“

Brácha: „Já mám štípance a nejšikmější oči.“

Petra: „Já mám pučejře a vyhrávám ve štípancích.“

Já: „Ale nikdo ste nekrvácel a já jo.“

Petra: „Ale já si furt propichuju pučejř.“

Já: „Ale neteče ti z něj krev.“

Brácha: „Ale oči jsou důležitěj orgán.“

Uzavíráme soubor remízou, zkrátka jsme zrychtovaní všichni. Ovšem pouze fyzicky, naše dušičky jsou blažené, protože co může být krásnější než být na cestě.

Před spaním se ještě snažím namazat štípance mastičkou proti svědění. Je tma a moc na to nevidím. Ale je to jedno, kam máznu, tam bude štípanec, nemůžu se splést.

Jen malá ukázečka (vybraná autorkou Martou Pelikánovou) z knížky, která nedávno vyšla v nakladatelství Akácie. Je to fantastické, řehtat se budete jako blázni. Název knížky je možná trochu zavádějící, protože se spíš jedná o „úsměv“ roztlemený od ucha k uchu. Pelda nevynechává snad jediný moment nápadu, přípravy i realizace svého putování napříč Austrálií. Ani ten nejintimnější, takže se dozvíte skoro všechno o ní, o jejím vztahu k životu, manželovi, kolegům, příbuzným.

Ale nemyslete si, že to jde přečíst jedním dechem jako detektivka. Je to cestopis a podle toho se k němu musíte chovat – kus, pak pauza na vstřebání – a zase řehtání.

Je ale nutno přiznat, že to skutečně není knížka, ale spíš „jedovatý zápisník č. 2“. (Skoro lituju Pelikána, že to má doma – pochopíte po přečtení.) Zjistíte, že mít Peldu doma či v Austrálii za sestru, švagrovou či manželku musí být děs. Ale kamarádka to musí být bezva. Dělat si legraci z jiných umí kdekdo. Jenomže Pelda si ji s gustem dělá i ze sebe. A přitom

se také dočtete neuvěřitelnou porci faktů a zajímavostí od protinožců, ne jako z průvodce, ale přesně tak, jak bychom ji chtěli snad poznat my všichni.

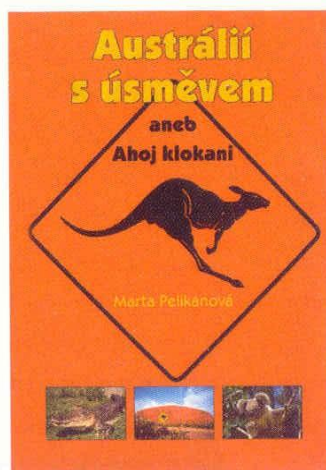
Ke knížce ale mám, abych jen nechválil, i zásadní výtku: Je tak těžká, že vám při čtení bude lámat zápěstí. Škoda, protože jinak by to bylo ideální čtení právě na cesty.

Brácha nás napomíná, ať neremcáme, že takhle okolo dojdeme zase k parkovišti. Nevěřím mu: „Aby tam spíš nebyla cedule Alice Springs šedesát kilometrů.“ Jenže se nezmůžeme na revoltu a jak dvě slepice jdeme za svým kohoutem. Po další půlhodině docházíme k zátarasu. Přes údolíčko, jehož dnem se prodíráme, jsou klády a na nich plechová cedule s nápisem: „Otoč to. Alice Springs 60 km.“ Je to tak neskutečný, že bychom se smíchy za břicho popadali. Kdybychom ovšem neměli sucho v puse, Petra rozpadlé pantofle a hlavně kdybychom věděli kudy zpátky. Údolím to ještě jde, zůstaly po nás průseky v keřích, tak se jimi zase vracíme. Když začnou skály, je to těžší. Nikdo z nás nepozná, která díra mezi nima je ta pravá. Naprosto zbytečně upozorňuji, že tady něco smrdí. Puch mršiny se nedá necítit.

Napadá mě: „Asi taky nějaký turista, kterej neposlech.“

Petra nahlas uvažuje: „Myslíte, že když večer najdou na parkovišti opuštěný autobus, budou nás hledat?“

Brácha se projevuje jako cynik-ironik: „Jo, pošlou aboridžinskýho stopaře. Jenže ty mu v tom děláš bordel. Tobě se stopa pořád mění.“ Všichni pohlédneme k troskám pantoflí na Petřiných nohách.

Opět lezeme po skalách, přidržujeme se za výstupky a přitom už ani nestudujeme, jestli se z druhé strany za výstupek nepřidrží nějaká číhající jedovatá mrcha. Když musíme projít mezerou mezi balvanama, přes níž je natažena pavučina a její majitelé číhají v rohu na sousto, ani neprotestuju. Konečně eutanázie!